

tilladt mig at stille, knytter sig til § 14. Det vil sees, at efter den nu i Paragraphen opstillede Regel for Dagpenge er der fastsat visse Dagpenge for Menige, visse andre Dagpenge for Underofficerernes forskjellige Classer af tre forskjellige Størrelser og to forskjellige Størrelser af Dagpenge for Lieutenanter, nemlig een for Secondlieutenanter og en anden for Premierlieutenanter, men at der derimod kun er een Sats af Dagpenge for Capitainer, Commandeurer og Admiraler. Det forekommer mig, at man derved har fraveget, hvad man har fastholdt med Hensyn til de andre Stillinger, idet man altsaa har slaet Stabs-officerer, eller hvad vi kalde Flagofficerer eller Flagmænd, og underordnede Officerer, hvad Capitainerne ere, sammen i een Classe og har givet dem ganske de samme Dagpenge. Mit Forslag gaar nu derfor ud paa, at Dagpengene skulle forhøjes for Commandeurer fra 4 Rd. til 5 Rd. og for Admiraler fra 4 Rd. til 6 Rd. Jeg har allerede tidligere i det andet Thing udtalt, at Sagen for Marinens specielle Vedkommende er af meget ringe Betydning, da Commandeurer og Admiraler overordentlig sjældent have at gjøre Embedsrejser, og der saaledes næsten aldrig vil blive Spørgsmaal om disse Dagpenge, men for Principets Skyld har jeg dog maattet optage Spørgsmaalet derom paany, især da det ogsaa kommer frem for Hærens Vedkommende og for den har overordentlig Betydning.

Det tredje af mig stillede Vædringsforslag gaar ud paa, at der skal indsættes en ny Paragraph, saaledes lydende: „Den, der ved Dom eller af Mangel paa Dygtighed indsættes i en lavere Classe, nedsættes samtidig paa den for denne Classe fastsatte Lønning.“ Dette Vædringsforslag er begrundet i, at der efter min Mening er noget U hensigtsmæssigt ved den Naade, hvorpaa vi faae vore søfarende Folks Befarenhed bestemt. Det er jo nemlig nu Reglen, at den, der har faret saa og saa længe til søs, bliver halvbefaren, og at den, der har faret saa og saa længe, bliver heelfafaren Matros. Naar saadanne Folk bliv

der disse Benaævnelser og give dem højere Lønninger derefter end de almindelige Bærnepligtige paa Grund af deres formodede Dygtighed som Søfolk, og, hvis det ogsaa arriver, at de, efterat være komne ombord i et Skib, befindes ikke at have den fornødne Dygtighed, saa skal man dog efter Lovforslaget, som det nu er affattiet, betale dem højere for den Dygtighed, som de ikke besidde. Der er ikke noget andet Middel til at raade Bod herpaa, end at Chefen og Officererne ved en Erklæring om, at de ikke have den fornødne Dygtighed, kunne nedsætte dem i en lavere Classe, og da ogsaa give dem den dermed følgende lavere Lønning. Jeg troer, at det er af Vigtighed for hele den militære Organisation ombord, at en saadan Ret, som Chefen har havt fra Arilds Tid, og som jeg ikke veed nogenstunde er bleven misbrugt, hævdes, og, for at der ikke skal kunne opstaae nogen Tvivl i saa Henseende, har jeg tilladt mig at stille mit Vædringsforslag under Nr. 3. — Jeg skal hermed anbefale disse mine tre Vædringsforslag til det ærede Things Vedtagelse.

Madvig: Der er omdeelt et Vædringsforslag til det Lovforslag, der nu er under Forhandling, filllet af 4 Landstingsmænd tilligemed mig, til hvis Begrundelse jeg skal tillade mig at sige et Par Ord. Vædringsforslaget gaar ud paa at udelade det sidste Punktum i § 17, hvilket lyder saaledes: „Han (Marineministeren) bemyndiges til at afgjøre alle i Anledning af Lovens Anvendelse opstaaende Spørgsmaal, og skal Fortolkningen af Loven saaledes ikke kunne gjøres til Gjenstand for Nettergang.“ Det er denne Sætning, som vi andrage paa maa gaae ud. Sætningen staaer ikke i det af Regjeringen forelagte Udcast, men er kommen ind i det andet Thing. Jeg tør imidlertid ikke deraf slutte, at den just strider imod Regjeringens Opfattelse, thi i et andet Lovforslag, der har været til 1ste Behandling her i Thinget, men er henviist til et Udvalg, fandtes der allerede i det oprindelige Udcast en lignende Bestemmelse, der udelukkede Spørgsmaalene om Vedkommendes Krav